

Pasaka

Pro dūmus traukinio, pro vielas telefono,
Pro užrakintas geležies duris,
Pro šaltą žiburį, beprotiškai geltoną,
Pro karštą ašarą, kuri tuojau nukris,

Pro gervių virtinę, kuri į šiaurę lekia,
Pro gnomų požemiuose suneštus turtus –
Atskrenda Pasaka, atogrąžų karšta plaštakė,
Ir mirga margas spindulių lietus.

Septynias mylias žengia vaiko koja.
Našlaitės neliečia vilkai pikti.
O Eglės broliai dalgiais sukapoja
Jos vyrą Žaltį jūros pakrašty.

Voras su trupiniu į dangų kelias.
Kalba akmuo ir medis nebylys.
Ir ieško laimės, ant aklos kumelės
Per visą žemę jodamas, kvailys.

Pasaulis juokiasi, paspendęs savo tinklą
Ant žemės vieškelių, takelių ir takų.
Klausau, ką Pasaka man gieda kaip lakštingala,
Pasauliu netikiu, o Pasaka tikiu.

Nakties istorija

Ranka vienodai suka laiko ratą:
Naktis ateina, o diena pražūna.
Naktis žvaigždyną ant žvaigždyno meta
Ir kūną numeta ant kūno.

Viso pasaulio operose griežia smuikai.
Meilė, kardai ir dekoracijos.
Žaliam miške, po medžiais, šoka puikiai
Trys nuogos gracijos.

Vienkiemy kvailas, spindinčiom akim šunytiš
Loja į drebantį klane mėnulį jauną.
Namo parėjęs jaunikaitis pradeda rūkyti
Ir užsimerkęs nusišauna.

Pražydo kaime pirmosios purienos
Pušis ant fono mėnesienos linksta.
Vitrinoj šypsos gelsvas, aklas manekenas,
Visai nepanašus į sfinksą.

Per naktį aukso žvaigždės gieda „gloria“,
Tik paryčiui ima virpėti ir blykšti.
Numiršta su visom nakties istorijom
Auksinė ir triukšminga vaivorykštė.

Kūdros rytas

Ties pasenusia, nerege kūdra,
Kur pavasaris linksta beržais,
Rytas juokias akim perlamutro,
Naiviais akvarelės dažais.

Karalystėj naujagimio vėjo
Žaidžia lapais krūmokšniai jauni,
Ir aušrinė mazgoti pradėjo
Aukso kojas aklam vandeny.

Pasikalbėjimai šunų

Pro telegrafo temstančius stulpus
Iš vieškelio, kur pilkos krūvos žvyro,
Matau išbėgus vienkiemius trapius
Į foną rudenio netyro.

Už vieškelio, už krentančių beržų
Piemenės balsas pelkėj plakas tarp paparčių.
Lietus lašena pamažu
Arkliams nuo karčių.

Miške genių beldimai nebebyra.
Nukrito vakaras už debesų.
Daiktai išmirę.
Tamsu.

Kas įmetė mane tamson ton?
Nematomus klanus taškydamas einu.
Kažkur toli, už horizonto,
Pasikalbėjimai šunų.

Rytas geležinkelio stoty

Atrieda rytas traukiniais nerimstančiais.
Jo žvilgiai spindi bėgių geležim.
Dangus ir miškas ir peronas gimsta čia,
Kur buvo vien tik tamsuma graži.

Iš nebuvimo, iš nakties, iš nerimo
Išėmęs mėto tolius ir medžius.
Pajutę spindulius aušrinės beriamus,
Pravirksta rasos, kad reikės nudžiūt.

Stoty budėtojas bučiuoja sužadėtinę
(Sapne, po laikrodžiu, kurs rodo tris po keturių).
Ant stalo juokiasi saldainis mėtinis.
Ir Morse mirksi mirgančiu variu.

Ant žydro stiebo rytas kelia inkilą,
Raudoną dėmę tarp žalių beržų.
Du žvirbliai pešasi ant geležinkelio
Dėl saujos saulės avižų.